
Hồi 32

Nhơn Quý làm kẻ bán cung lớn Châu Thị đầu hàng về cố quốc

Khi đó tan châu, Nhơn Quý trở về soái phủ, các quan văn võ đều đến yết kiến, và tám anh em bọn Châu Thanh đều đến chúc mừng và thuật lại các việc lão bà chỉ đường xuống ra mắt thiên tử, được phong chức Tùý giá tổng binh cho Nhơn Quý nghe. Nhơn Quý vui mừng quá lễ bèn đọc chuyện đi bắt cha con Trương Hườn lại cho anh em nghe. Ai nấy đều mừng rỡ. Kế có bọn Tần Hoài Ngọc cùng các tiểu vương tước đến chúc mừng. Nhơn Quý rước vào thết đãi trà nước, lại có Huất Trì Cung, Trình Giảo Kim đến nữa. Nhơn Quý cũng tiếp rước chào mừng, cùng nhau chuyện vãn đến khuya mới đi nghỉ.

Rạng ngày Thái Tôn lâm triều, bá quan triều bái xong. Huất Trì Cung tâu rằng:
- Nay là ngày kiến nhật, vậy tôi xin đem soái ấn giao cho tiểu tướng quân.

Nói rồi dâng soái ấn lên, vua Thái Tôn cầm lấy rồi trao lại cho Nhơn Quý. Nhơn Quý tạ ơn mà tâu rằng:

- Tiểu thần chịu ơn của Huất Trì lão Nguyên soái rất rộng, vậy xin làm kẻ phụ để đền ơn.

Thái Tôn cả đẹp phán rằng:

- Tiểu vương huynh có lòng tốt như vậy, trăm cũng y cho.

Huất Trì Cung mừng rỡ, ngồi cho Nhơn Quý lạy. Rồi đó vua Thái Tôn dọn tiệc ăn mừng. Khi tiệc mãn rồi. Từ Mậu Công nói rằng:

-Tiết Nguyên soái nay đã chường chấp binh quyền, vậy phải hưng binh đi lấy Ma Thiên Lãnh.

Nhơn Quý vâng lệnh. Rạng ngày Nhơn Quý đến giáo trường điểm soạn binh mã và tế cờ. Các việc xong xuôi. Nhơn Quý nói với các tiểu vương tước rằng:

- Xin liệt vị về thành bảo giá, để tôi và tám anh em đây đi phá Ma Thiên Lãnh cũng đủ.

Các tiểu vương tước đều vâng lệnh, từ tạ về dinh. Rồi đó Nhơn Quý vào tạ từ thiên tử và bá quan, kế phát ba tiếng pháo, dẫn binh tới Ma Thiên Lãnh.

Khi đến nơi, cách chân núi vài dặm hạ trại, rồi Nhơn Quý cỡi ngựa đi vòng núi xem địa thế, xem rồi trở về trại. Châu Thanh bước tới thưa rằng:

- Núi này cao bằng hai núi Thiên san ngày trước, và địa thế hiểm trở nên rất khó phá.

Nhơn Quý nói:

- Vậy anh em hãy nai nịt, theo ta lên núi, dò coi thế nào cho biết.

Tám tướng vâng lệnh, theo Nhơn Quý đến dưới núi. Châu Thanh nói:

- Đại ca, tôi e núi này có dự bị cỏ mọc nhiều, nếu ta lên bị chúng ở trên lăn xuống thì tránh không được.

Nhơn Quý nói:

- Nếu các em nghi ngại thì để ta lên một đồi xa rồi các người chạy theo.

Các người nghe rồi để Nhơn Quý lên xa rồi mới cùng nhau kéo lên. Khi Nhơn Quý lên được nửa chừng, thấy có cờ xí phát phới quân sĩ qua lại. Nhơn Quý dừng ngựa đứng xem. Bỗng thấy có tiếng hô lên rằng: "Có tặc tử lên kia, mau lăn cây xuống!" Nhơn Quý hoảng kinh liền quay đầu ngựa và la lớn rằng:

- Các em chạy mau, có cây lăn xuống đó!

Tám người nghe tiếng liền quay ngựa chạy, còn một mình Khương Hưng Bôn bị con ngựa chậm chân một chút, bị cây đè chết cả người và ngựa. Khi tám anh em xuống dưới thấy mất Khương Hưng Bôn thì đều khóc òa. Nhơn Quý trở lên lượm thấy Hưng Bôn chôn dưới triền núi, rồi kéo nhau về trại thì trời đã tối. Lúc ấy anh em đều đi nghỉ còn Nhơn Quý trong lòng buồn bực, cứ đi ra đi vô trực nhớ tới cuốn Vô tự thiên thơ liền lật đật dọn bàn cầu vãi, rồi mở thiên thơ ra thấy có hai câu như vậy:

*Mãi cung khả thủ Ma Thiên Lãnh,
Phản đắc kinh thiên trụ nhĩ căn.*

Nhơn Quý thấy hai câu như vậy, coi đi coi lại, không hiểu làm sao bèn nghĩ thầm rằng: "Có khi Huyền Nữ nương nương dạy mình đem cây Chấn Thiên cung lên núi giả bán, để làm thích khách chăng?" Nghĩ vậy liền cắt thiên thơ mà đi nghỉ.

Rạng ngày bọn anh em Châu Thanh vào hầu. Nhơn Quý liền nói lại việc cầu thiên thơ và đọc lại hai câu ấy cho anh em nghe, mọi người đều bàn luận mà không hiểu ý làm sao. Bỗng Châu Thanh nói lớn rằng:

- Em nghĩ ra rồi, câu trên chắc ý Huyền Nữ nương nương dạy anh giả làm người bán cung, để lên núi mà kiếm kế phá giặc, còn câu dưới thì tính không ra.

Nhơn Quý nói:

- Ta cũng tính thế, vậy các em ở nhà coi sóc dinh trại để anh lên đó, sẽ kiến cơ nhi tác.

Nhơn Quý dặn rồi, liền xách Chấn Thiên cung, tìm đường nhỏ lên Ma Thiên Lãnh. Khi lên được ít dặm, thấy phía sau lưng có tiếng xe kéo cọt két. Nhơn Quý bèn dừng lại nép bên cây đại thụ đứng chờ giây lâu thấy một ông già chừng năm sáu chục tuổi đương đẩy xe đi lên. Nhơn Quý thấy vậy nghĩ thầm rằng: "Chắc ông già này là bộ hạ của tướng Phiên đem vật chi lên cho chúng nó. Để ông ta đi đến, ta sẽ chặn hỏi." Giây lâu ông già đi tới, Nhơn Quý nhảy ra thòp ngực mà hỏi rằng:

- Người tên họ là chi và đẩy vật gì đi đâu? Phải nói cho thiệt bằng gian dối ta sẽ đập chết.

Ông già kinh sợ nói rằng:

- Tôi tên là Mao Tử Tranh, nhà ở vùng này, làm nghề bán cung cho Phiên tướng ở Ma Thiên Lãnh này. Cách chừng một tháng nay Phiên tướng là Châu Văn và Châu Võ có đặt tôi làm bốn mươi cây cung, hạn ngày nay phải rồi, nên tôi phải đẩy xe cung này lên nạp.

Nhơn Quý nghe nói liền nghĩ: “*Mãi cung khả thủ Ma Thiên Lãnh*. Phải rồi, để ta hỏi ông ta cho cặn kẽ rồi sẽ đưa ông ta về địa phủ.”

Nhơn Quý nghĩ rồi liền hỏi:

- Như người đưa xe cung này lên núi, hoặc Phiên tướng nó cho là gian tế, mà lẩn cây xuống, thì có chết không

Mao Tử Tranh nói:

- Chỗ Ma Thiên Lãnh này là xứ sở của tôi thường thường lên xuống luôn luôn, ai cũng biết mặt, họ coi cái vòi xe tôi lên đây, còn xuống đây giùm, đâu lại lẩn cây mà sợ.

Nhơn Quý nghe nói rất mừng và hỏi rằng:

- Vậy chứ ông có biết tôi là ai không?

Mao Tử Tranh nói:

- Thiệt tôi không biết! Vậy chứ chú là người nào?

Nhơn Quý nói:

- Tôi là Nguyên soái của Đại Đường tên là Tiết Nhơn Quý đây!

Tử Tranh nghe nói thất kinh thưa rằng:

- Ôi cha! Nói vậy thì là soái gia của thiên triều mà tôi không biết, xin Nguyên soái nhiều dung, lão phu già cả.

Nhơn Quý nói:

- Chẳng hề chi! Bây giờ tôi xin hỏi, ông hãy nói thiệt thì ngày sau ông dẫu có trăm tuổi rồi, triều đình cũng nhớ ơn mà cúng tế luôn luôn. Vậy chứ trên núi này có mấy người chủ tướng và binh mã đặng bao nhiêu, tình hình trên đó ra sao, ông phải nói cho thiệt.

Mao Tử Tranh thưa:

- Nguyên núi này có một cái trại ở nửa chừng đây, hai tướng là Châu Văn và Châu Võ trấn thủ. Hai tướng ấy đều có sức mạnh và thủ hạ có hơn vài ngàn. Đi qua ải này chừng ba mươi dặm thì có một cái thành lớn, trong đó có năm vị đại tướng. Một người kêu là Na đại vương, và hai anh em người phó tướng tên là Nhã Lý Thác Kim và Nhã Lý Thác Ngân, ba người ấy đều là anh hùng vô địch. Còn một người tên là Tinh Tinh Đổm làm chức Nguyên soái, người có hai cánh, thường bay như chim, quen dùng chùy và mặt mảy như thiên lôi dữ lắm. Với một người nữa là con rể của vua Cao Kiến trang vương, tên gọi là Hồng Mạn Mạn, mình cao chín trượng, lưng lớn bảy vàng, sức lực mạnh lắm,

thường dùng một cây đại đao. Các tướng ở trên núi này đều là tay anh hùng thứ nhứt Cao Ly. Thôi tôi kể thế là đủ rồi, xin Nguyên soái để cho tôi đi kéo tối.

Nhơn Quý nhận lời. Mao Tử Tranh mới lụi đuôi đẩy xe đi. Nhơn Quý ở sau lưng cho luôn một gương rưng đầu. Rồi đó Nhơn Quý lại lột lấy y phục của Tử Tranh mặc vào và lượm thây sang chôn sau núi. Chôn xong, Nhơn Quý để cây Chấn Thiên cung vào xe, rồi đẩy xe đi lên. Khi lên gần tới ải, quân Phiên trông thấy, kêu nhau mà nói rằng:

- Xe nào đẩy lên coi giống in xe của Tử Tranh đem nộp cung cho chủ tướng.

Người thì nói phải, kẻ thì cãi rằng:

- Nếu phải Mao Tử Tranh thì có râu, sao người này không có râu mà mặt lại trắng? Đích là quân gian tế lên đó, mau lăn cây xuống.

Nhơn Quý nghe nói hoảng kinh kêu lớn lên rằng:

- Liệt vị ca ca ôi! Tôi không phải là gian tế đâu, mà là con của Mao Tử Tranh, chở cung lên dâng cho chủ tướng đây.

Phiên binh hỏi:

- Vậy chớ Mao Tử Tranh mắc việc gì mà ngươi lại đi thay?

Nhơn Quý nói:

- Cha tôi già cả nên thường đau luôn, bữa nay lại đau nhiều, nên không đi nổi. Cha tôi nói: Hôm trước có hứa lỡ ngày nên bữa nay phải sai tôi chở lên xe kéo lỗi lòi hện.

Quân tiểu Phiên nói thầm với nhau rằng:

- Xe đó coi chẳng sai, còn người nói như vậy nhằm, thôi cho nó lên đó, rồi ta vào thưa lại.

Mấy tên tiểu Phiên kêu Nhơn Quý đẩy xe lên, Nhơn Quý đẩy xe lên vào khỏi ải quan rồi, quân Phiên xúm lại tra xét xong xuôi và nói rằng:

- Ngươi đứng đây chờ một chút, để ta vào báo với chủ tướng ta hay, rồi sẽ đem qua kho bên kia giao cho người lãnh.

Tên quân ấy nói rồi liền chạy báo với Châu Văn và Châu Võ:

- Có người giải cung tên đã lên đến.

Châu Văn nói:

- Mao Tử Tranh có đến thì mới cho vào.

Tên quân ấy thưa:

- Người này không phải là Mao Tử Tranh, tôi có hỏi thì người ấy thưa rằng: Mao Tử Tranh có bệnh nên sai người đó là con đi giải thế.

Châu Văn nói:

- Bấy lâu ta không nghe Mao Tử Tranh nói có con, mà ngày nay sao lại có con đi thế? Hay là quân gian tế nào giả mạo đó chăng? Phải ra hỏi cho rõ ràng, như thiệt vậy cho vào đây ta hỏi.

Tên quân ấy thưa:

- Tôi đã tra xét và hỏi kỹ lưỡng, lại có xem xe thì phải xe của Tử Tranh.

Châu Văn nói:

- Vậy ra đòi y vào đây cho ta hỏi thử.

Tiểu Phiên vâng lệnh ra đòi. Nhơn Quý lật đặt theo đến trung đường quì xuống thưa rằng:

- Tiểu nhơn là Mao Tử Nhị xin làm lễ bái kiến nhị đại quan.

Châu Văn xem Nhơn Quý hồi lâu thì nghi ngại mà hỏi rằng:

- Người nói người là con của Mao Tử Tranh vậy người có biết trên núi này có mấy viên đại tướng hay không? Và tên họ là gì?

Nhơn Quý bèn kể hết mấy tên của Mao Tử Tranh nói khi nãy chẳng sai một mảy. Châu Văn nghe đúng hết thì gật đầu, rồi hỏi thêm rằng:

- Như vậy nhà người giải cung lên đó đặng bao nhiêu?.

Nhơn Quý nói:

- Cha tôi bảo giải lên đó bốn chục cây.

Châu Văn liền sai kẻ thủ hạ ra đếm, đếm đi đếm lại hai ba lần, rõ ràng là bốn chục dư một cây.

Châu Văn cả giận hỏi Nhơn Quý rằng:

- Sao người khai với ta có bốn chục cây chẵn?

Nhơn Quý thưa:

- Cây cung ấy là cung của tôi, đặng phòng khi gặp tai nạn.

Châu Văn nói:

- Người ra đem vào đây ta xem thử.

Nhơn Quý đem cung vào dâng lên. Châu Văn dương thử, ráng hết sức mà dương hoài không đặng, bèn giao lại Nhơn Quý bảo dương thử coi. Nhơn Quý lấy cây Chấn Thiên cung kéo lên bỏ xuống hơn chục lần. Châu Văn, Châu Võ xem thấy đều là lưỡi lắc đầu và khen rằng:

- Sức lực người thiệt là mạnh mẽ.

Châu Văn lại hỏi rằng:

- Thuở nay Mao Tử Tranh lên xuống đây thường thường, ta nghe không có con, sao nay người xưng là con lão?

Nhơn Quý thưa:

- Tôi chẳng dám dẫu chi nhị vị tướng quân, vì tôi bình sanh rất ham lục thao tâm lược, nên tôi theo thầy tôi qua xứ khác luyện tập binh cơ, cho nên ngày nay mới phép võ nghệ tôi đều thông hiểu.

Châu Văn và Châu Võ đều mừng và nói:

- Vậy người lấy đao ra múa cho ta coi ít hiệp.

Nhơn Quý lấy đao lại tới chỗ trống ra miếng múa men làm đủ hết chỗ hay. Châu Văn, Châu Võ khen ngợi chẳng cùng, và nói:

- Người lấy kích múa thử coi.

Nhơn Quý lại lấy kích múa một hồi, tới lui phải trái mau lẹ vô cùng, ví như chong chóng xoay mù trong cơn gió lớn vậy. Châu Văn, Châu Võ khen vùi. Châu Võ nói:

- Tôi coi võ nghệ đó nội ả mình đây không ai bì kịp!

Châu Văn nói:

- Vậy thôi để anh em ta cầm nó lại đặng học cho lành nghề thì quý lắm.

Bèn nói với Nhơn Quý rằng:

- Anh em ta cùng người xin kết nguyệt đồng sanh đồng tử, hai ta muốn một là người ở đây chơi, dạy võ nghệ cùng anh em ta, hai ta vì hoàng gia ra sức dẹp yên binh mã Đường trào, chẳng biết ý người thế nào?

Nhơn Quý cả mừng, nhưng mà con đưa đây thưa rằng:

- Nhị vị tướng quân là hoàng gia lương đồng, còn tôi chẳng qua là một đứa thôn phu, đâu dám cùng nhị vị giao kết.

Châu Văn nói:

- Người chớ khiêm cung, thiệt ta đây hâm mộ những kẻ anh hùng, chớ chẳng khi người tiểu hộ bản dân đâu mà ngại!

Châu Văn nói rồi liền dạy dọn bày hương án, ba người đứng dậy vái nguyện rằng: "Sống thì đồng tịch đồng sàng, thác thì cũng đồng quan đồng quách, nếu bỏ nhau nửa chừng thì thiên lôi đánh chết và bị bắn muôn mũi tên vào mình." Thề nguyện rồi phân nhau ngồi thứ mà kêu. Kế tiệc rượu dọn ra, ba người ngồi lại ăn uống, đàm luận việc binh cho đến canh ba. Châu Văn, Châu Võ đưa Nhơn Quý vào trong phòng rồi trở ra bàn luận khen tài của Nhơn Quý. Châu Võ nói với Châu Văn rằng:

- Em sao nghi quá, chắc Mao Nhị đây không phải con của Mao Tử Tranh.

Hai anh em bèn lên vào thư phòng đứng rình nghe coi có sự chi giả dối chẳng. Khi đó Nhơn Quý cự mình mà mớ rằng: "Quân mau đem trà đây cho bốn soái uống."

Hai anh em thất kinh lên trở ra. Châu Võ nói với Châu Văn rằng:

- Mao Nhị nói là con của Mao Tử Trang, sao bây giờ lại nói mớ là bốn soái? Em chắc người này là Nguyên soái của Đường trào chẳng sai.

Châu Văn nói:

- Em nói có khi nhầm, anh có nghe đồn rằng: Bên Đường có một viên tiểu tướng phép kích vô song, lại mới đây anh có nghe quân nói, người ấy đã đăng phong làm Nguyên soái và tên là Tiết Nhơn Quý.

Châu Võ nói:

- Vậy phải bắt trừ đi, kéo sau này mang hại.

Châu Văn nói:

- Em tính vậy thì sai lắm, vả anh em ta cũng là người Trung Nguyên, bởi lưu lạc mới qua đây, nếu bây giờ người này quả thiệt là Nguyên soái của Đường trào thì bọn ta may mắn lắm! Huống chi lúc trước bọn ta đã nguyện không làm quan ngoại quốc, khó nghèo thì làm sao cũng về đăng Trung Nguyên, đến nay đất Cao Ly mười phần đã hết chín, vả nay mai có cơ hội này, thì dâng Ma Thiên Lãnh cho nhà Đường đăng lập công, trở về Trung Nguyên chung hưởng giàu sang chẳng là hay sao? Vả lại đã cùng người kết bạn đồng sanh đồng tử, có lẽ nào ta lại hại người.

Châu Võ nói:

- Lời anh nói phải lắm, vậy thời đồng vào đó kêu người mà tự sự rồi sẽ tính.